ଦାନିଏଲର ପୁସ୍ତକ - ଏକଶତ ଅଠାରୋତମ ଅଧ୍ୟାୟ

ଯେରୁଶାଲେମ ପାଇଁ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀମୟ ସତର୍କବାଣୀ: ଅନ୍ତିମ ସମୟର ଘଟଣାବଳୀର ଏକ ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ଚିତ୍ରଣ

Jeff Pippenger

2024-03-05

ଯେରୁଶାଲେମର ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକରେ "ଉପରକୁ ଓ ତଳକୁ ଘୁରୁଥାଇ, ସହର ଉପରେ ଆସିବାକୁ ଥିବା ବିପଦଗୁଡ଼ିକୁ ଘୋଷଣା କରୁଥିବା" ସେହି ମଣିଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା 63 ମସିହାରୁ 70 ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଘୋଷିତ ସାତ ବର୍ଷର ସତର୍କବାଣୀ ପୂର୍ବରୁ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ବର୍ଷ ଧରି ଯେରୁଶାଲେମକୁ ଦିଆଯାଇଥିବା ସତର୍କବାଣୀ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିରୂପିତ ହୋଇଥିଲା, ପ୍ରଥମେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ, ଏବଂ ପରେ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟରେ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ବର୍ଷ। ପୂର୍ବବର୍ତ୍ତୀ ପ୍ରବନ୍ଧଗୁଡ଼ିକ ଏହା ପୂର୍ବରୁହିଁ ସ୍ପଷ୍ଟ କରିଛି ଯେ, ଯେରୁଶାଲେମର ବିନାଶ କ୍ରୁଶରେ, କିମ୍ବା ପରେ ଷ୍ଟେଫନଙ୍କୁ ପଥରମାରି ହତ୍ୟା କରାଯାଇବା ସମୟରେ ଆଣିଦିଆଯାଇପାରୁଥାନ୍ତା, କିନ୍ତୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଦୀର୍ଘସହିଷ୍ଣୁତା ସହର ଓ ଲୋକମାନଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କର ବିଚାରକୁ ବିଳମ୍ବିତ କଲା।

> "ଏବଂ 'ଯାହାଉପରେ ଏହା ପଡ଼ିବ, ତାହାକୁ ଏହା ଚୂର୍ଣ୍ଣବିଚୂର୍ଣ୍ଣ କରିଦେବ।' ଯେ ଲୋକମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ଶୀଘ୍ର ନିଜମାନଙ୍କର ନଗର ଓ ଜାତିର ବିନାଶ ଦେଖିବାକୁ ଥିଲେ। ସେମାନଙ୍କର ଗୌରବ ଭଙ୍ଗ ହୋଇଯିବ, ଏବଂ ପବନ ସମ୍ମୁଖରେ ଧୂଳି ପରି ଛିତରିଯିବ। ଏବଂ କ'ଣ ଥିଲା ଯାହା ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କୁ ବିନାଶ କଲା? ସେହି ପାହାଡ଼ଖଣ୍ଡ, ଯାହାଉପରେ ସେମାନେ ନିର୍ମାଣ କରିଥାନ୍ତେ, ତାହାହେଲେ ସେହି ହୋଇଥାନ୍ତା ସେମାନଙ୍କର ସୁରକ୍ଷା। ଏହା ଥିଲା ଅବହେଳିତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ମଙ୍ଗଳତା, ତ୍ୟାଜ୍ୟ ଧାର୍ମିକତା, ଅବଜ୍ଞାକୃତ କରୁଣା। ମଣିଷମାନେ ନିଜମାନଙ୍କୁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବିରୋଧରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ କଲେ, ଏବଂ ଯାହା କି ସେମାନଙ୍କର ପରିତ୍ରାଣ ହୋଇପାରୁଥାନ୍ତା, ସେସବୁ ସେମାନଙ୍କର ବିନାଶରେ ପରିଣତ ହେଲା। ଯାହା କି ଈଶ୍ୱର ଜୀବନ ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ କରିଥିଲେ, ସେମାନେ ତାହାକୁ ମୃତ୍ୟୁର କାରଣ ବୋଲି ପାଇଲେ। ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କୁ କ୍ରୁଶବିଦ୍ଧ କରାଯିବାରେ ଯିରୁଶାଲେମର ବିନାଶ ନିହିତ ଥିଲା। କାଲଭାରୀ ଉପରେ ଝରାଯାଇଥିବା ରକ୍ତ ଏହି ଜଗତ ପାଇଁ ଓ ଆସନ୍ତା ଜଗତ ପାଇଁ ସେମାନଙ୍କୁ ବିନାଶର ଗଭୀରତାକୁ ଡୁବାଇଦେଇଥିବା ଭାର ହେଲା। ସେହିପରି ମହା ଅନ୍ତିମ ଦିନରେ ମଧ୍ୟ ହେବ, ଯେତେବେଳେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଅନୁଗ୍ରହକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିଥିବାମାନଙ୍କ ଉପରେ ନ୍ୟାୟବିଚାର ପତିତ ହେବ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ, ସେମାନଙ୍କର ଅପରାଧ-ପାହାଡ଼ଖଣ୍ଡ, ତାହାବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ପ୍ରତିଶୋଧକାରୀ ପର୍ବତରୂପେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବେ। ତାଙ୍କର ମୁଖମଣ୍ଡଳର ମହିମା, ଯାହା ଧର୍ମିମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜୀବନ, ତାହା ଦୁଷ୍ଟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଭସ୍ମକାରୀ ଅଗ୍ନି ହେବ। ପ୍ରତ୍ୟାଖ୍ୟାନିତ ପ୍ରେମ, ଅବହେଳିତ ଅନୁଗ୍ରହ କାରଣରେ, ପାପୀ ନଷ୍ଟ ହେବ।"

> "ଅନେକ ଦୃଷ୍ଟାନ୍ତ ଓ ପୁନଃପୁନି ଦିଆଯାଇଥିବା ସତର୍କବାଣୀମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା, ଯୀଶୁ ଦେଖାଇଥିଲେ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପୁତ୍ରଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରିବାର ପରିଣାମ ଯିହୂଦୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ କ'ଣ ହେବ। ଏହି କଥାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ସେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଯୁଗର ସେହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଥିଲେ, ଯେମାନେ ତାଙ୍କୁ ନିଜମାନଙ୍କ ମୁକ୍ତିଦାତା ଭାବେ ଗ୍ରହଣ କରିବାକୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରନ୍ତି। ପ୍ରତ୍ୟେକ ସତର୍କବାଣୀ ସେମାନଙ୍କ ପାଇଁ। ଅପବିତ୍ର କରାଯାଇଥିବା ମନ୍ଦିର, ଅନାଜ୍ଞାକାରୀ ପୁତ୍ର, ମିଥ୍ୟା ଦ୍ରାକ୍ଷାକ୍ଷେତ୍ରର ରକ୍ଷକମାନେ, ଅବମାନନାକାରୀ ନିର୍ମାତାମାନେ—ପ୍ରତ୍ୟେକ ପାପୀଙ୍କ ଅନୁଭବରେ ସେମାନଙ୍କର ସମାନାନ୍ତର ରହିଛି। ସେ ଯଦି ପଶ୍ଚାତ୍ତାପ ନ କରେ, ତେବେ ସେମାନେ ଯାହାର ପୂର୍ବାଭାସ ଦେଇଥିଲେ, ସେହି ଦଣ୍ଡ ତାହାର ହେବ।" The Desire of Ages, 600.

ଯେ ସାତ ବର୍ଷର ସମୟାବଧିରେ ସେଇ ମନୁଷ୍ୟ ଯିରୂଶାଲେମକୁ ସାକ୍ଷ୍ୟ ଦେଇଥିଲେ, ପ୍ରଥମ ଅବରୋଧ ସମୟରେ ତାହାକୁ ବାରଶେ ଷାଠି ଦିନର ଦୁଇଟି ସମାନ ସମୟାବଧିରେ ବିଭକ୍ତ କରାଯାଇଥିଲା। ସେହି ସାତ ବର୍ଷ ଯିରୂଶାଲେମର ବିନାଶକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ଶିଷ୍ୟମାନଙ୍କର ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ସାତ ବର୍ଷ ଯିରୂଶାଲେମର ବିନାଶର ଆରମ୍ଭକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରିଥିଲା, ଏବଂ ଯୀଶୁ ସଦା ଶେଷକୁ ଆରମ୍ଭ ଦ୍ୱାରା ଚିତ୍ରଣ କରନ୍ତି। ସେହି ସାତ ବର୍ଷ ଉତ୍ତର ରାଜ୍ୟ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଥିବା "ସାତ କାଳ" ଦ୍ୱାରା ମଧ୍ୟ ପୂର୍ବଛାୟିତ ହୋଇଥିଲା, ଯାହାକି ବାରଶେ ଷାଠି ବର୍ଷର ଦୁଇଟି ସମାନ ସମୟାବଧିରେ ବିଭକ୍ତ ହୋଇଥିଲା।

ଯେତେବେଳେ ଆଧୁନିକ ରୋମ ପୌରାଣିକ ଓ ପାପାଲ ରୋମଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଶାବ୍ଦିକ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ପଦଦଳିତ କରାଯାଇଥିବା ଇତିହାସକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆଧୁନିକ ରୋମ ୬୩ ମସିହାରୁ ୭୦ ମସିହା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସେହି ପୁରୁଷଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଦିଆଯାଇଥିବା ସଚେତନବାଣୀର ଦୁଇଟି କାଳଖଣ୍ଡର ଦୁଇ ଇତିହାସକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବ, ଏବଂ ଯେତେବେଳେ ଆଧୁନିକ ରୋମ ସେହି ଦୁଇ କାଳଖଣ୍ଡ ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଇତିହାସକୁ ପୁନରାବୃତ୍ତି କରିବ, ଯେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଓ ଶିଷ୍ୟମାନେ ସାଢେ ତିନି ବର୍ଷ ଧରି ଯେରୁଶାଲେମରେ ଆସାଯାଇ କରିଥିଲେ, ତେବେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ—ଯଦ୍ୟପି "ସମୟ ଆଉ ରହିଲା ନାହିଁ"—ଦୁଇଟି ପୃଥକ କାଳଖଣ୍ଡ ପ୍ରକାଶିତ ହେବ।

ସେହି ଦୁଇଟି ଅବଧିର ଶେଷଟି ହେଉଛି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ବିଆଳିଶି ମାସ, ଯେତେବେଳେ ଆଧୁନିକ ରୋମ ଶୀଘ୍ର ଆସନ୍ତା ରବିବାରୀୟ ଆଇନରେ ତାହାର ମାରାତ୍ମକ ଘାଉ ସୁସ୍ଥ ହେବା ପରେ ବିଶ୍ୱାସୀମାନଙ୍କ ଉପରେ ତାହାର ଶେଷ ନିର୍ଯ୍ୟାତନା ସମ୍ପାଦନ କରେ। ସେହି ପ୍ରତୀକାତ୍ମକ ବିଆଳିଶି ମାସ ହେଉଛି ଦୁଇଟି ଅବଧିର ଦ୍ୱିତୀୟଟି, ଏବଂ ଏହା ହେଉଛି ଆଧୁନିକ ରୋମର କାର୍ଯ୍ୟନିର୍ବାହୀ ବିଚାରର ଅବଧି। ସେହି ଅବଧି ପୂର୍ବରୁ ଲାଓଦିକୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମରେ ଜୀବିତମାନଙ୍କର ତଦନ୍ତମୂଳକ ବିଚାର ଘଟେ।

ଯିଏ ସାକ୍ଷାତ୍ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ସେହି ସତର୍କବାଣୀ ପ୍ରଦାନ କରିଥିଲେ, ସେ ଟାଇଟସଙ୍କ ଅବରୋଧ ସମୟରେ ମୃତ୍ୟୁବରଣ କଲେ। ସେ ଧ୍ୱଂସ ସମୟରେ ମରିନଥିଲେ, ବରଂ ଧ୍ୱଂସର ପୂର୍ବରୁ ଘଟିଥିବା ଅବରୋଧ ସମୟରେ ମରିଥିଲେ; କାରଣ ଯେରୁଶାଲେମର ଧ୍ୱଂସରେ ଜଣେ ମଧ୍ୟ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିୟାନ ମରିନଥିଲେ।

> "ସାତ ବର୍ଷ ଧରି ଜଣେ ମଣିଷ ଯେରୁଶାଲେମର ରାସ୍ତାଗୁଡ଼ିକରେ ଆଗପଛ ଚାଲିବା ସହର ଉପରେ ଆସିବାକୁ ଥିବା ବିପତ୍ତିଗୁଡ଼ିକୁ ଘୋଷଣା କରୁଥିଲେ। ଦିନେ ଓ ରାତିରେ ସେ ଏହି ଉଦ୍ଦଣ୍ଡ ବିଳାପଗୀତ ଉଚ୍ଚାରଣ କରୁଥିଲେ: 'ପୂର୍ବଦିଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର! ପଶ୍ଚିମଦିଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର! ଚାରି ପବନରୁ ଏକ ସ୍ୱର! ଯେରୁଶାଲେମ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓ ମନ୍ଦିର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ସ୍ୱର! ବରମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଓ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ସ୍ୱର! ସମଗ୍ର ଜନତା ବିରୁଦ୍ଧରେ ଏକ ସ୍ୱର!'—Ibid. ଏହି ଅଦ୍ଭୁତ ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କୁ ବନ୍ଦୀ କରାଗଲା ଓ କୋଡ଼ାଘାତ କରାଗଲା, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ଠୋଡ଼ରୁ କୌଣସି ଅଭିଯୋଗ ବାହାରିଲା ନାହିଁ। ଅପମାନ ଓ ନିର୍ଯାତନାର ଉତ୍ତରରେ ସେ କେବଳ ଏତିକି କହୁଥିଲେ: 'ହାୟ, ହାୟ ଯେରୁଶାଲେମ ପାଇଁ!' 'ହାୟ, ହାୟ ତାହାର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କ ପାଇଁ!' ସେ ଯେ ଘେରାଉର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀ କରିଥିଲେ, ସେହି ଘେରାଉରେ ହତ ହେବା ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ତାଙ୍କ ସତର୍କବାଣୀର ଆର୍ତ୍ତନାଦ ବନ୍ଦ ହୋଇନଥିଲା।" The Great Controversy, 29, 30.

ସେ ଲୋକଟି ଘେରାଉ ସମୟରେ ମରିଲେ, କିନ୍ତୁ ଅନ୍ତିମ ବିନାଶରେ ନୁହେଁ; ଏବଂ ଅନ୍ତିମ ବିନାଶ ପରୀକ୍ଷାକାଳର ସମାପ୍ତି ଓ ଶେଷ ସାତଟି ମହାମାରୀଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ତେଣୁ ସେ ଲୋକଟି ପ୍ରଥମ ଘେରାଉ ସମୟରେ ଯେରୁଶାଲେମ ଛାଡ଼ିଯିବାର ବାର୍ତ୍ତାର ଏକ ପ୍ରତୀକ। ସେତେବେଳେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନେ ପଳାଇଗଲେ, ଏବଂ ପ୍ରଥମ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ବର୍ଷରେ ସେ ଲୋକଟି ଏମିତି ଏକ ଦଳର ପ୍ରତୀକ ଥିଲେ ଯେଉଁମାନେ ଯେରୁଶାଲେମରେ ମରନ୍ତି ନାହିଁ, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ବର୍ଷରେ ସେ ପରୀକ୍ଷାକାଳର ସମାପ୍ତି ପୂର୍ବରୁ ମରୁଥିବା ଶେଷ ଖ୍ରୀଷ୍ଟିଆନମାନଙ୍କର ପ୍ରତୀକ। ପ୍ରଥମ ଅବଧିରେ ସେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କୁ ଚିହ୍ନିତ କରୁଛନ୍ତି, ଏବଂ ଦ୍ୱିତୀୟ ତିନି ଓ ଅର୍ଧ ବର୍ଷର ଅବଧିରେ ସେ ଦ୍ୱିତୀୟ ଅବଧିରେ ମରୁଥିବା ମହା ସମୁଦାୟଙ୍କୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରନ୍ତି।

ସେହି ମଣିଷର ସନ୍ଦେଶ ଇତିହାସକାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ଲିପିବଦ୍ଧ କରାଯାଇଥିଲା, ଏବଂ ଏହା ଛଅଟି ସ୍ୱର ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଥିଲା। ଶେଷରେ ସେ କାରାବାସରେ ପଡ଼ିଲେ, ତାହାବେଳେ ତାଙ୍କର ସପ୍ତମ ଏବଂ ଚୂଡ଼ାନ୍ତ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା, "ହାୟ, ହାୟ" ଯିରୁଶାଲେମ ଓ ତାହାର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କ ପ୍ରତି। ଲିପିବଦ୍ଧ ହୋଇଥିବା ପ୍ରଥମ "ସ୍ୱର" ଥିଲା "ପୂର୍ବଦିଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର," ଏବଂ ତାଙ୍କର ଶେଷ ସନ୍ଦେଶ ଥିଲା "ହାୟ।" ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରଥମ ଉପାଦାନ ଏବଂ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶର ଶେଷ ଉପାଦାନ ସେହି ବାଇବଲୀୟ ପ୍ରତୀକ ଥିଲା ଯାହା ଇସ୍ଲାମକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ, କାରଣ ବାଇବେଲରେ ଇସ୍ଲାମ "ପୂର୍ବ"ର ସନ୍ତାନମାନେ, ଏବଂ ସେମାନେ "ପୂର୍ବ ପବନ" ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ପାଆନ୍ତି। ତାଙ୍କର ଶେଷ ସନ୍ଦେଶରେ "ହାୟ" ଶବ୍ଦର ଦ୍ୱିତୀକରଣ ଆଧୁନିକ ବାବିଲର ଶେଷକୁ ପ୍ରତିଫଳିତ କରେ, ଯେତେବେଳେ ପୃଥିବୀର ରାଜାମାନେ ତିନିଥର ଚିତ୍କାର କରନ୍ତି, "ହାୟ, ହାୟ ସେହି ମହାନଗରୀ।" ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ଅଠାରୋ ଅଧ୍ୟାୟର ତିନିଟି ପଦରେ "alas" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଥିବା ଗ୍ରୀକ ଶବ୍ଦଟି, ଅଷ୍ଟମ ଅଧ୍ୟାୟ, ତ୍ରୟୋଦଶ ପଦରେ "woe" ବୋଲି ଅନୁବାଦ ହୋଇଛି।

> ଏବଂ ମୁଁ ଦେଖିଲି, ଓ ଶୁଣିଲି ଯେ, ଏକ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତ ଆକାଶମଧ୍ୟରେ ଉଡ଼ୁଥିଲେ, ଏବଂ ସେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ କହୁଥିଲେ, "ହାୟ, ହାୟ, ହାୟ, ପୃଥିବୀର ବାସିନ୍ଦାମାନଙ୍କ ପାଇଁ, କାରଣ ସେହି ଅନ୍ୟ ତିନି ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ତୂରୀର ଧ୍ୱନିଗୁଡ଼ିକ ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଧ୍ୱନିତ ହେବାକୁ ବାକୀ ଅଛି!" ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 8:13।

ସେ ମଣିଷଙ୍କର "ହାୟ, ହାୟ" ଘୋଷଣା ତିନୋଟି ହାୟର ତ୍ରିଗୁଣ ପ୍ରୟୋଗକୁ ସୂଚିତ କରେ; କାରଣ ପ୍ରଥମ ହାୟର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ, ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକ ସହ "ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ଭାବରେ ଯୋଗ ହୋଇ, ତୃତୀୟ ହାୟର ଉପାଦାନଗୁଡ଼ିକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ; ଯେପରି ଅଠାରୋ ଅଧ୍ୟାୟରେ ପୃଥିବୀର ରାଜାମାନଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କହାଯାଇଥିବା "ହାୟ, ହାୟ" ର ତିନୋଟି ପ୍ରକାଶ, ପ୍ରଥମ ଓ ଦ୍ୱିତୀୟ ହାୟ ଦ୍ୱାରା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିବା ତୃତୀୟ ହାୟକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରେ। ସେ ମଣିଷଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମର ବାର୍ତ୍ତାର ଏକ ପ୍ରତିରୂପ ଥିଲା।

ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶର ପ୍ରଥମ ପ୍ରକାଶ "ପୂର୍ବ" ଦିଗରୁ ଏକ ସ୍ୱର ଥିଲା, ଏବଂ "ପୂର୍ବ" ଇସ୍ଲାମର ଏକ ପ୍ରତୀକ, କିନ୍ତୁ ଏହା ସେହି ମୁଦ୍ରାଙ୍କନକାରୀ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କର ମଧ୍ୟ ପରିଚୟ, ଯିଏ ପୂର୍ବଦିଗରେ ଉଦୟ ହୁଅନ୍ତି।

> ଏହା ସବୁ ପରେ ମୁଁ ପୃଥିବୀର ଚାରି କୋଣରେ ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଚାରିଜଣ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ଦେଖିଲି; ସେମାନେ ପୃଥିବୀର ଚାରି ପବନକୁ ଧରି ରଖିଥିଲେ, ଯେପରି ପବନ ପୃଥିବୀରେ, କିମ୍ବା ସମୁଦ୍ରରେ, କିମ୍ବା କୌଣସି ଗଛରେ ମଧ୍ୟ ନ ବହେ। ତାହାପରେ ମୁଁ ଆଉ ଜଣେ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ପୂର୍ବଦିଗରୁ ଉଦୟ ହେଉଥିବା ଦେଖିଲି; ତାଙ୍କ ପାଖରେ ଜୀବନ୍ତ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ମୁଦ୍ରା ଥିଲା। ପୃଥିବୀ ଓ ସମୁଦ୍ରକୁ କ୍ଷତି କରିବା ପାଇଁ ଯେଉଁ ଚାରିଜଣ ସ୍ୱର୍ଗଦୂତଙ୍କୁ ଅଧିକାର ଦିଆଯାଇଥିଲା, ସେ ସେମାନଙ୍କୁ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱରରେ ଡାକି କହିଲେ, ଆମେ ଆମ ଈଶ୍ୱରଙ୍କର ଦାସମାନଙ୍କର ଲଲାଟରେ ମୁଦ୍ରା ନ ଲଗାଇ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ, ପୃଥିବୀକୁ, କିମ୍ବା ସମୁଦ୍ରକୁ, କିମ୍ବା ଗଛମାନଙ୍କୁ କ୍ଷତି କର ନାହିଁ। ଏବଂ ଯେମାନଙ୍କୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ କରାଯାଇଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ସଂଖ୍ୟା ମୁଁ ଶୁଣିଲି: ଇସ୍ରାଏଲ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କର ସମସ୍ତ ଗୋତ୍ରରୁ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାର ଲୋକ ମୁଦ୍ରାଙ୍କିତ ହୋଇଥିଲେ। ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ ୭:୧–୪।

କର୍ମେଲ ପର୍ବତରେ ଏଲୀୟଙ୍କ କାହାଣୀରେ, ସେ ଯେତେବେଳେ ସମୁଦ୍ର ଦିଗକୁ ଚାହିଁ ଗୋଟିଏ ମେଘକୁ ଦେଖିଲେ, ସେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗକୁ ଚାହୁଁଥିଲେ, କାରଣ କର୍ମେଲ ପର୍ବତ ଭୂମଧ୍ୟ ସାଗର ସମୀପରେ ଅବସ୍ଥିତ।

> ସପ୍ତମ ବାରରେ ଏମିତି ହେଲା ଯେ ସେ କହିଲା, ଦେଖ, ସମୁଦ୍ରରୁ ଜଣେ ମନୁଷ୍ୟର ହାତ ପରି ଗୋଟିଏ ଛୋଟ ମେଘ ଉଠୁଛି। ତାହାପରେ ସେ କହିଲେ, ଉପରକୁ ଯାଅ, ଆହାବଙ୍କୁ କୁହ, ନିଜ ରଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କର ଏବଂ ତଳକୁ ଯାଅ, ନହେଲେ ବର୍ଷା ତୁମକୁ ଅଟକାଇଦେବ। 1 ରାଜାବଳୀ 18:44।

ଏଲିୟା ପଶ୍ଚିମ ଦିଗକୁ, ଅର୍ଥାତ୍ ଭୂମଧ୍ୟ ସାଗରର ଦିଗକୁ, ମୁହାଁ କରି ଦଣ୍ଡାୟମାନ ଥାଇଥାନ୍ତେ। ଲୂକ ଅଧ୍ୟାୟ ବାରରେ, ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ନିଜ ବାର୍ତ୍ତା ବିଭେଦର ଏକ ବାର୍ତ୍ତା ବୋଲି କହିଛନ୍ତି।

> ତୁମେ କି ଭାବୁଛ, ମୁଁ ପୃଥିବୀରେ ଶାନ୍ତି ଦେବାକୁ ଆସିଛି? ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କୁ କହୁଛି, ନାହିଁ; ବରଂ ବିଭେଦ: କାରଣ ଏହା ପରଠାରୁ ଏକ ଘରରେ ପାଞ୍ଚଜଣ ବିଭକ୍ତ ହେବେ, ତିନିଜଣ ଦୁଇଜଣଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ, ଏବଂ ଦୁଇଜଣ ତିନିଜଣଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ। ପିତା ପୁତ୍ରଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ ବିଭକ୍ତ ହେବେ, ଏବଂ ପୁତ୍ର ପିତାଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ; ମାତା କନ୍ୟାଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ, ଏବଂ କନ୍ୟା ମାତାଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ; ଶାଶୁ ତାଙ୍କର ବୋହୂଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ, ଏବଂ ବୋହୂ ତାଙ୍କର ଶାଶୁଙ୍କ ବିପକ୍ଷରେ। ପୁନର୍ବାର ସେ ଲୋକମାନଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଲେ, ଯେତେବେଳେ ତୁମେ ପଶ୍ଚିମ ଦିଗରୁ ଏକ ମେଘ ଉଠୁଥିବା ଦେଖ, ସହସା କହ, ବର୍ଷା ଆସୁଛି; ଏବଂ ତେଣୁହିଁ ହୁଏ। ଆଉ ଯେତେବେଳେ ଦକ୍ଷିଣ ପବନ ବହୁଥିବା ଦେଖ, ତୁମେ କହ, ଉଷ୍ଣତା ପଡ଼ିବ; ଏବଂ ସେହିପରି ହୁଏ। ହେ କପଟୀମାନେ, ତୁମେ ଆକାଶ ଓ ପୃଥିବୀର ଚେହେରା ବିଚାର କରିପାର; କିନ୍ତୁ ଏହି ସମୟକୁ କାହିଁକି ବିଚାର କରିପାରୁନାହାଁ? ଲୂକ 12:51–56.

ଯେରୂଶାଲେମ ପାଇଁ ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ଆଲ୍ଫା ଏବଂ ଓମେଗାଙ୍କ ସ୍ୱାକ୍ଷର ବହନ କରେ, କାରଣ ଆରମ୍ଭ ଓ ଶେଷ ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମକୁ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଏବଂ "ପୂର୍ବ"ର ସ୍ୱର ସହିତ ଏହା ସମକାଳୀନ ଭାବରେ ଇସ୍ଲାମର ବାର୍ତ୍ତାକୁ ମୁଦ୍ରାଙ୍କନର ବାର୍ତ୍ତା ଭାବେ ମଧ୍ୟ ଚିହ୍ନିତ କରେ। "ପଶ୍ଚିମ"ରୁ ଆସୁଥିବା "ଦ୍ୱିତୀୟ ସ୍ୱର" ଉତ୍ତରବର୍ଷାକୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ଯାହା ଶେଷ ବର୍ଷା ଅଟେ, ଏବଂ ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତା ଶେଷ ଦିନଗୁଡ଼ିକୁ ସମ୍ବୋଧନ କରୁଛନ୍ତି। "ପଶ୍ଚିମ"ର ବାର୍ତ୍ତା ଉତ୍ତରବର୍ଷାର ବାର୍ତ୍ତାର ଏକ ପ୍ରତୀକ, ଯାହା ଉପାସକମାନଙ୍କର ଦୁଇଟି ଶ୍ରେଣୀ ଉତ୍ପନ୍ନ କରେ। ଏକ ଶ୍ରେଣୀ ଉତ୍ତରବର୍ଷାର ବାର୍ତ୍ତାକୁ ଚିହ୍ନିପାରେ ନାହିଁ, କାରଣ ସେମାନେ "ଏହି ସମୟକୁ ବିଚାର କରୁନାହାନ୍ତି।"

ସେହି ଦୂତଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତାର ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉପାଦାନ ହେଉଛି "ଚାରି ପବନ"ର ସ୍ୱର, ଯାହା ଏକାଧାରେ ମୋହରଲାଗା ବାର୍ତ୍ତା ଏବଂ ତୃତୀୟ ବିପତ୍ତି ଦ୍ୱାରା ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ଇସ୍ଲାମର କ୍ରୁଦ୍ଧ ଘୋଡ଼ାର ବାର୍ତ୍ତା ଅଟେ। ପରବର୍ତ୍ତୀ ଉପାଦାନ ଯିରୂଶାଲେମ ଓ ମନ୍ଦିର ବିରୁଦ୍ଧରେ ଅଟେ; ଏହାଦ୍ୱାରା ସମସ୍ତ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ବକ୍ତାଙ୍କ ବାର୍ତ୍ତା ଚିହ୍ନିତ ହୁଏ, ଯାହା ଏମିତି ଜଣେ ଶ୍ରେଣୀର ଲୋକଙ୍କୁ ଚିହ୍ନଟ କରେ, ଯେଉଁମାନଙ୍କୁ ଉଲ୍ଲଙ୍ଘନ କରାଯାଉଛି; କାରଣ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ଉଦ୍ଧାର-ଦାବିକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟରେ ନୁହେଁ, ବରଂ ମନ୍ଦିରରେ ଏବଂ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଚୟିତ ଜନ ଭାବେ ନିଜମାନଙ୍କର ବଂଶପାରମ୍ପରିକ ଅଧିକାରରେ ଭିତ୍ତିସ୍ଥ କରିଛନ୍ତି। ସେମାନେ ସେହିମାନେ, ଯେଉଁମାନେ ପବିତ୍ର ଇତିହାସ ସରା ଜୁଡ଼ି "ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମନ୍ଦିର, ପ୍ରଭୁଙ୍କର ମନ୍ଦିର ଆମେ" ବୋଲି ଘୋଷଣା କରୁଥିବା ଭାବେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ ହୋଇଛନ୍ତି। ଯିରୂଶାଲେମ ଓ ମନ୍ଦିର ବିରୋଧୀ ବାର୍ତ୍ତା ହେଉଛି ଲାଉଦିକିଆର ବାର୍ତ୍ତା।

> "କଳିସିଆ ପବିତ୍ର ଆତ୍ମାଙ୍କ ଶକ୍ତିଦ୍ୱାରା ସଜୀବ ନହେବାରେ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ କରିବାର କୌଣସି ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ। ପୁରୁଷ ଓ ନାରୀମାନେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ ଶିକ୍ଷା ଦେଇଛନ୍ତି ତାହାକୁ ପାଖକୁ ସାରୁଛନ୍ତି। କ୍ରୋଧ ଓ ଲୋଭ ବିଜୟ ଲାଭ କରୁଛି। ଆତ୍ମାର ମନ୍ଦିର ଦୁଷ୍ଟତାରେ ପୂର୍ଣ୍ଣ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ପାଇଁ ସେଠାରେ ସ୍ଥାନ ନାହିଁ। ଲୋକମାନେ ନିଜ ନିଜ ବିକୃତ ପଥରେ ଚାଲୁଛନ୍ତି। ସେମାନେ ଉଦ୍ଧାରକଙ୍କ ବାକ୍ୟକୁ ଶୁଣିବେ ନାହିଁ। ସେମାନେ ନିଜକୁ ନିଜ ହାତରେ ନେଇ, ତାଡ଼ନା ଓ ସତର୍କବାଣୀମାନଙ୍କୁ ଅସ୍ୱୀକାର କରୁଛନ୍ତି, ଯାଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଦୀପାଧାର ତାହାର ସ୍ଥାନରୁ ସରାଯାଏ, ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ବିବେକ ମାନବୀୟ ଧାରଣାଦ୍ୱାରା ବିଭ୍ରାନ୍ତ ହୋଇଯାଏ। ସେବାରେ ଅପର୍ଯ୍ୟାପ୍ତ ହୋଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ, ସେମାନେ ନିଜକୁ ନ୍ୟାୟସଙ୍ଗତ ପ୍ରମାଣ କରି କହୁଛନ୍ତି, 'ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର, ପ୍ରଭୁଙ୍କ ମନ୍ଦିର ଆମେ।' ସେମାନେ ନିଜ ନିଜ କଳ୍ପନାର ଆଲୋକକୁ ଅନୁସରଣ କରିବା ପାଇଁ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ବ୍ୟବସ୍ଥାକୁ ପାଖକୁ ସାରିଦେଉଛନ୍ତି।" Review and Herald, April 8, 1902.

ତାହାପରେ ଦୂତ ତାଙ୍କର ସତର୍କବାଣୀର ସ୍ୱରକୁ ବରମାନଙ୍କ ଓ କନ୍ୟାମାନଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଉଚ୍ଚ କଲେ, "ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ବୋଲିଥିବା ପ୍ରଣାଳୀର ଏକ ପ୍ରତୀକ ଭାବରେ; କାରଣ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ପଙ୍କ୍ତି ନୋହଙ୍କ ଦିନମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୟ ପଙ୍କ୍ତି ପରି ହେବ, ଯେତେବେଳେ ସେମାନେ ବିବାହ କରୁଥିଲେ, ସେହି ସମୟରେ ମଧ୍ୟ ବିନାଶର ବନ୍ୟା ତାଙ୍କର ଲୌକିକ ଆକାଂକ୍ଷା ଓ ପରିକଳ୍ପନାମାନଙ୍କୁ ଉପଚାରି ଭାସାଇ ଦେବାକୁ ଥିଲା।

> "ବାଇବେଲ ଘୋଷଣା କରେ ଯେ ଶେଷ ଦିନମାନରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ ପାର୍ଥିବ କାର୍ଯ୍ୟକଳାପ, ଭୋଗବିଳାସ ଓ ଧନାର୍ଜନରେ ଲୀନ ରହିବେ। ସେମାନେ ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟତାପ୍ରତି ଅନ୍ଧ ହେଇ ରହିବେ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହନ୍ତି, 'ନୋହଙ୍କ ଦିନମାନରେ ଯେପରି ଥିଲା, ସେପରି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଆଗମନ ମଧ୍ୟ ହେବ। କାରଣ ଜଳପ୍ଳାବନ ପୂର୍ବର ଦିନମାନରେ ଲୋକମାନେ ଖାଉଥିଲେ ଓ ପିଉଥିଲେ, ବିବାହ କରୁଥିଲେ ଓ ବିବାହ ଦେଉଥିଲେ, ସେହି ଦିନ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯେଦିନ ନୋହ ନୌକାରେ ପ୍ରବେଶ କଲେ, ଏବଂ ସେମାନେ ଜାଣିଲେ ନାହିଁ ଯେପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଜଳପ୍ଳାବନ ଆସି ସେମାନଙ୍କୁ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଭାସାଇ ନେଲା; ସେପରି ମନୁଷ୍ୟପୁତ୍ରଙ୍କ ଆଗମନ ମଧ୍ୟ ହେବ।' ମାଥିଉ 24:37–39।"

> "ଆଜି ମଧ୍ୟ ସେହିପରି ଅଛି। ମଣିଷମାନେ ଲାଭର ପଛରେ ଧାଉଥିବାରେ ଏବଂ ସ୍ୱାର୍ଥପର ଭୋଗବିଳାସରେ ଏମିତି ମଗ୍ନ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି, ଯେପରି କିଛି ଈଶ୍ୱର ନାହାନ୍ତି, କିଛି ସ୍ୱର୍ଗ ନାହିଁ, ଏବଂ କିଛି ପରଲୋକ ନାହିଁ। ନୋହଙ୍କ ଦିନରେ ଜଳପ୍ରଳୟର ସତର୍କବାଣୀ ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ସେମାନଙ୍କ ଦୁଷ୍ଟତାରେ ଚମକିଉଠିବାକୁ ବାଧ କରିବା ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ପଶ୍ଚାତ୍ତାପକୁ ଡାକିବା ପାଇଁ ପଠାଯାଇଥିଲା। ସେହିପରି ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ଶୀଘ୍ର ଆଗମନର ବାର୍ତ୍ତା ମଣିଷମାନଙ୍କୁ ସାଂସାରିକ ବିଷୟମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ସେମାନଙ୍କର ମୋହମଗ୍ନତାରୁ ଜାଗ୍ରତ କରିବା ପାଇଁ ନିର୍ଦ୍ଦିଷ୍ଟ। ଏହାର ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ହେଉଛି ସେମାନଙ୍କୁ ଅନନ୍ତ ସତ୍ୟବସ୍ତୁମାନଙ୍କ ବିଷୟରେ ସଚେତନ କରାଇବା, ଯେଣୁ ସେମାନେ ପ୍ରଭୁଙ୍କ ଭୋଜନ-ମେଜର ଆମନ୍ତ୍ରଣକୁ ଗୁରୁତ୍ୱ ସହିତ ଗ୍ରହଣ କରନ୍ତୁ।"

> ସୁସମାଚାରର ଆମନ୍ତ୍ରଣ ସମଗ୍ର ଜଗତକୁ ଦିଆଯିବାକୁ ଥାଏ—'ପ୍ରତ୍ୟେକ ଜାତି, ବଂଶ, ଭାଷା ଓ ଲୋକଙ୍କ ପାଖକୁ।' ପ୍ରକାଶିତ ବାକ୍ୟ 14:6। ସତର୍କବାଣୀ ଓ କୃପାର ଶେଷ ସନ୍ଦେଶ ତାହାର ମହିମାରେ ସମଗ୍ର ପୃଥିବୀକୁ ଆଲୋକିତ କରିବାକୁ ଥାଏ। ଏହା ଧନୀ ଓ ଦରିଦ୍ର, ଉଚ୍ଚ ଓ ନୀଚ—ସମସ୍ତ ପ୍ରକାରର ମଣିଷଙ୍କ ପାଖକୁ ପହଞ୍ଚିବାକୁ ଥାଏ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହୁଛନ୍ତି, 'ମହାପଥ ଓ ବାଡ଼ିପାଖକୁ ବାହାରିଯାଅ, ଏବଂ ସେମାନଙ୍କୁ ଭିତରକୁ ଆସିବା ପାଇଁ ବାଧ କର, ଯେଣୁ ମୋର ଘର ପୂର୍ଣ୍ଣ ହେଉ।'" Christ's Object Lessons, 228.

ସତର୍କବାଓ ାର ଶେଷ ଉପାଦାନ ପୂର୍ବବଓ 1 ଅନୁଚ୍ଛେ ଦରେ ଉଲ୍ଲେ ଖ୍ୟ ଭାବରେ ଜୋର ଦିଆଯାଇଛି। "ସମସ୍ତ ଲୋକଙ୍କ " ବିରୁଦ୍ଧ ରେ ଶୁଣାଯାଉଥିବା କଣ୍ଠ ସ୍ୱ ର ଭାବେ ପ୍ର ତିନିଧିତ ଏହି ସନ୍ଦେ ଶଟି ହେଉଛି ଅନନ୍ତ କାଳୀନ ସୁସମ ାଦ, ଯାହା ଏହାକୁ ସ୍ପ ଷ୍ଟ କରେ ଯେ ଉଦ୍ଧ ାର ପାଇବା ପାଇଁ ସୁସମ ାଦର ଆବଶ୍ୟ କତାଗୁଡ଼ିକୁ ପୂରଣ କରିବା ଅବଶ୍ୟ କ। ଅନନ୍ତ କାଳୀନ ସୁସମ ାଦର ପ୍ର ଥମ ଆବଶ୍ୟ କତା ହେଉଛି ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ୁ ଭୟ କରିବା, ଏବଂ ସେହି ଭୟ ଏହି ବାସ୍ତ ବତା ଉପରେ ଆଧାରିତ ଯେ ଜୀବନ୍ତ ଈଶ୍ୱ ରଙ୍କ ପୁତ୍ର ଖ୍ରି ୀଷ୍ଟ ଙ୍କ ୁ କ୍ରୁଶ ଉପରେ ରଖିଥିଲା ଆମର ପାପଗୁଡ଼ିକ ହିଁ।

ତାଙ୍କ ସେବାକାର୍ଯ୍ୟର ସାତ ବର୍ଷ ଅବଧି ମଧ୍ୟରେ ଯେରୁଶାଲେମକୁ ପ୍ରେରିତ ସନ୍ଦେଶବାହକଙ୍କର ପ୍ରତ୍ୟେକ ଉପାଦାନ ଅନନ୍ତକାଳୀନ ସୁସମାଚାରକୁ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରୁଥିଲା; ଏବଂ ସେହି ସୁସମାଚାରଟି ହିଁ ସେଇ ଅଭିନ୍ନ ସୁସମାଚାର ଥିଲା, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ବହୁଜନଙ୍କ ସହିତ ଚୁକ୍ତିକୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ 27 ରୁ ଖ୍ରୀଷ୍ଟାବ୍ଦ 34 ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସାତ ବର୍ଷ ଧରି ଦୃଢ଼ କରିଥିବା ସମୟରେ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରାଯାଇଥିଲା। ଏହା ମଧ୍ୟ ସେହି ଅନନ୍ତକାଳୀନ ସୁସମାଚାର, ଯାହା ଅନ୍ତିମ ଦିନମାନଙ୍କର ଶେଷ ଦୁଇଟି କାଳଖଣ୍ଡରେ ଘୋଷିତ ହୁଏ, ଏବଂ ଏହା ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷାର ସନ୍ଦେଶ ସହିତ ବିଶେଷରୂପେ ସମ୍ବନ୍ଧିତ, ଯେହେତୁ ଏହା ତୃତୀୟ ହାୟର ଇସ୍ଲାମର ସନ୍ଦେଶ ଅଟେ। ଏହା ଏକ ଲକ୍ଷ ଚୁଆଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ, ଗହମ ଓ ଅଣାବାଣା ଘାସର ପୃଥକ୍କରଣ, ଅଣାବାଣା ଘାସର ଲାଓଦିକିଆ-ସ୍ଥିତି, ଏବଂ ଭବିଷ୍ୟବାଣୀର ତ୍ରିଗୁଣ ପ୍ରୟୋଗକୁ ପରବର୍ତ୍ତୀ ବର୍ଷାର ପଦ୍ଧତିର ପ୍ରତୀକ ଭାବେ ଚିହ୍ନିତ କରେ, ଯାହା "ପଙ୍କ୍ତି ଉପରେ ପଙ୍କ୍ତି" ଅଟେ।

ସେହି ଇତିହାସରେ ସାତ ବର୍ଷର ସନ୍ଦେଶଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଭାବରେ "ପ୍ରତିଶୋଧର ଦିନଗୁଡ଼ିକ" ମଧ୍ୟରେ ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଛି, ଯାହା ଖ୍ରୀଷ୍ଟଙ୍କ ସନ୍ଦେଶ ଓ କାର୍ଯ୍ୟର ପ୍ରଥମ ଉଲ୍ଲେଖର ଅଂଶ ଥିଲା; ଏବଂ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କରେ ତାଙ୍କର ସନ୍ଦେଶ ଓ କାର୍ଯ୍ୟ ଏକ ଶତ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା ପୁନରାବୃତ୍ତ ହେବାକୁ ଅଛି। ତାହାପରେ ସେମାନେ ନିଜମାନଙ୍କର ସନ୍ଦେଶକୁ "ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଶୋଧର ଦିନଗୁଡ଼ିକ"ର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ପରିପ୍ରେକ୍ଷ୍ୟରେ ଚିହ୍ନଟ କରିବେ। ପବିତ୍ର ଶାସ୍ତ୍ରରେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ "ପ୍ରତିଶୋଧ"ର ଦୁଇ ପ୍ରକାର ରୂପକ ତାଙ୍କର ବାକ୍ୟରେ ପ୍ରତିନିଧିତ୍ୱ କରାଯାଇଛି—ତାଙ୍କର ନିଜ ପ୍ରଜାଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଶୋଧ, ଏବଂ ତାଙ୍କର ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ଉପରେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଶୋଧ।

ଲେବୀୟ ପୁସ୍ତକ ଛବିଶ ଅଧ୍ୟାୟର "ସାତ ସମୟ" ତାଙ୍କର ବିଦ୍ରୋହୀ ଜନତାଙ୍କ ଉପରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଶୋଧକୁ ଚିତ୍ରିତ କରେ, ଏବଂ ସେହି ପ୍ରତିଶୋଧରେ ପବିତ୍ରାଳୟ ଓ ସେନାଦଳର ଶାବ୍ଦିକ ଏବଂ ଆତ୍ମିକ ପଦଦଳନ ଅନ୍ତର୍ଭୁକ୍ତ ଅଟେ। ପବିତ୍ରାଳୟ ଓ ସେନାଦଳର ପଦଦଳନର ପ୍ରତୀକତ୍ୱ ମଧ୍ୟରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ଶତ୍ରୁମାନଙ୍କ ଉପରେ ତାଙ୍କ ପ୍ରତିଶୋଧର ପ୍ରତୀକତ୍ୱ ମଧ୍ୟ ପ୍ରତିନିଧିତ ହୋଇଛି। ଶେଷ ଦିନମାନରେ ତାଙ୍କର ଜନତାଙ୍କ ବିରୁଦ୍ଧରେ ଈଶ୍ୱରଙ୍କ ପ୍ରତିଶୋଧକୁ ଅତିଶୀଘ୍ର ଆସୁଥିବା ରବିବାର ଆଇନ ସମୟରେ ଲାଓଦିକୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମକୁ ବାହାର କରି ଦେବାରୂପେ ପ୍ରତିନିଧିତ କରାଯାଇଛି। ସେହି ପଥଚିହ୍ନରେ ଆଧୁନିକ ବାବିଲୋନ ଉପରେ ତାଙ୍କର ପ୍ରତିଶୋଧ ମଧ୍ୟ ଆରମ୍ଭ ହୁଏ।

ଲାଓଦିକୀୟ ଆଡଭେଣ୍ଟିଜ୍ମ ଉପରେ ଜୀବିତମାନଙ୍କର ଅନୁସନ୍ଧାନମୂଳକ ବିଚାର, ଯାହା ପରେ ସ୍ୱରର ବେଶ୍ୟା ଏବଂ ସେ ଯାହାର ଉପରେ ଆରୋହଣ କରେ ଓ ଯାହା ଉପରେ ଶାସନ କରେ ସେହି ପଶୁ ଉପରେ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀ ବିଚାର ଆସେ, ସେହିଠାରେ ଶେଷ ଦିନମାନଙ୍କର ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଇତିହାସ ଅଛି, ଯେଉଁଠାରେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦର୍ଶନର ପ୍ରଭାବ ସାଧିତ ହୁଏ। ପ୍ରତ୍ୟେକ ଦର୍ଶନକୁ ସେହି ଦୁଇଟି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀମୂଳକ ଅବଧିରେ ପ୍ରୟୋଗ କରିବାକୁ ହେବ, କାରଣ ଶେଷ ବର୍ଷାର ପଦ୍ଧତି ହେଉଛି ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରେଖା ଉପରେ ଭବିଷ୍ୟଦ୍ୱାଣୀର ରେଖାର ପ୍ରୟୋଗ। ସେହି ଦୁଇଟି ଇତିହାସର ଆରମ୍ଭରେ, ଯୀଶୁ ଏକ "ଚିହ୍ନ" ସନାକ୍ତ କଲେ, ଯାହା ଏହା ପ୍ରମାଣ କରେ ଯେ ସେହି ସମୟରେ ଜୀବନ୍ତ ଥିବାମାନେ ପୃଥିବୀର ଇତିହାସର ଶେଷ ପିଢ଼ିରେ ଅଛନ୍ତି।

ପ୍ରଥମ ପର୍ଯ୍ୟାୟ ୧୧ ସେପ୍ଟେମ୍ବର, ୨୦୦୧ ରେ ଏକ ଲକ୍ଷ ଚଉଳିଶ ହଜାରଙ୍କର ମୁଦ୍ରାଙ୍କନ ଆରମ୍ଭ ହେବା ସହିତ ଆରମ୍ଭ ହେଲା। ସେହି ୱେମାର୍କର ମଧ୍ୟରେ ହିଁ ଲୁକ ଏକୋଇଶରେ ଖ୍ରୀଷ୍ଟ ଯେ "ଚିହ୍ନ" କୁ ଚିହ୍ନଟ କରିଥିଲେ, ତାହା ସ୍ଥାପିତ ହୋଇଥିଲା।

ଆମେ ପରବର୍ତ୍ତୀ ଲେଖାରେ ଏହି ଅଧ୍ୟୟନକୁ ଅଗ୍ରସର କରିବୁ।

> "ଏବେ, ହେ ଭାଇମାନେ, ଯେ ମଣିଷଟି ଲଣ୍ଠ ନ ବହନ କରୁଛି, ତାହାଙ୍କ ସହିତ ଆମେ ଆମର ସ୍ଥ ାନ ଗ୍ର ହଣ କରୁ ବୋଲି ଈଶ୍ୱ ର ଚାହୁଁଛନ୍ତ ି; ଯେଉଁଠାରେ ଆଲୋକ ଅଛି, ଏବଂ ଯେଉଁଠାରେ ଈଶ୍ୱ ର ତୁରୀକୁ ନିଶ୍ଚ ିତ ଧ୍ୱ ନି ଦେଇଛନ୍ତ ି,

ସେଠାରେ ଆମେ ଆମର ସ୍ଥ ାନ ଗ୍ର ହଣ କରିବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ। ଆମେ ତୁରୀକୁ ନିଶ୍ଚ ିତ ଧ୍ୱ ନି ଦେବାକୁ ଚାହୁଁଛୁ। ଆମେ ଅସ୍ତ ବ୍ୟ ସ୍ତ ତାରେ ରହିଆସିଛୁ, ଏବଂ ସନ୍ଦେ ହରେ ରହିଆସିଛୁ, ଏବଂ ମଣ୍ଡ ଳୀମାନେ ମୃତ୍ୟୁ ପଥେ ପ୍ର ାୟ ପହଞ୍ଚ ିଯାଇଛନ୍ତ ି। କିନ୍ତୁ ଏବେ ଏଠାରେ ଆମେ ପଢୁଛୁ: ‘ଏହା ପରେ ମୁଁ ଆଉ ଜଣେ ଦୂତଙ୍କୁ ସ୍ୱ ର୍ଗରୁ ଅବତରଣ କରୁଥିବା ଦେଖିଲି, ଯାହାଙ୍କ ର ବହୁତ ଅଧିକାର ଥିଲା; ଏବଂ ପୃଥିବୀ ତାଙ୍କ ର ମହିମାରେ ଆଲୋକିତ ହେଲା। ସେ ଉଚ୍ଚ ସ୍ୱ ରରେ ଶକ୍ତ ିଶାଳୀଭାବେ ଘୋଷଣା କଲେ, କହୁଥିଲେ, ମହାନ ବାବିଲ ପତିତ ହୋଇଗଲା, ପତିତ ହୋଇଗଲା, ଏବଂ ସେ ଭୂତମାନଙ୍କ ର ବାସସ୍ଥ ାନ, ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ଅଶୁଚି ଆତ୍ମ ାର ଆଶ୍ର ୟସ୍ଥ ଳ, ଏବଂ ପ୍ର ତ୍ୟେ କ ଅଶୁଚି ଓ ଘୃଣିତ ପକ୍ଷ ୀର ପିଞ୍ଜ ରା ହୋଇଯାଇଛି’ [ପ୍ର କାଶିତ ବାକ୍ୟ 18:1, 2]।”

“ଏବେ କୁହ, ଯଦି ସ୍ୱର୍ଗର ଆଲୋକ ଆମ ପାଖକୁ ଆସିଲେ ତାହାର କୌଣସି ଚିହ୍ନକୁ ପରିଚୟ କରିବା ପାଇଁ ଆମେ ଯୋଗ୍ୟ ସ୍ଥିତିରେ ନଥାଉ, ତେବେ ସେହି ସନ୍ଦେଶ ବିଷୟରେ ଆମେ କିପରି କିଛି ଜାଣିପାରିବୁ? ଏବଂ, ଯେତେବେଳେ ଆମ ପାଖରେ ଏହାର ରେଣୁମାତ୍ର ପ୍ରମାଣ ମଧ୍ୟ ନଥାଏ ଯେ ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ଆତ୍ମା ସେମାନଙ୍କୁ ପଠାଇଛନ୍ତି, ସେତେବେଳେ ଯେ କୌଣସି ବ୍ୟକ୍ତି ଆମ ସହ ସମ୍ମତ ହୁଏ, ସେହି ବ୍ୟକ୍ତିଙ୍କ ମାଧ୍ୟମରେ ଆମ ପାଖକୁ ଆସୁଥିବା ସର୍ବାଧିକ ଅନ୍ଧକାରମୟ ଭ୍ରମକୁ ମଧ୍ୟ ଆମେ ସହଜରେ ଗ୍ରହଣ କରିନେବୁ। ଖ୍ରୀଷ୍ଟ କହିଥିଲେ, ‘ମୁଁ ମୋ ପିତାଙ୍କ ନାମରେ ଆସିଛି, କିନ୍ତୁ ତୁମେ ମୋତେ ଗ୍ରହଣ କରିବ ନାହିଁ’ [ଦେଖନ୍ତୁ John 5:43]। ଏବେ, ମିନିଆପୋଲିସ୍‌ର ସଭାଠାରୁ ଆରମ୍ଭ କରି ଏପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଏଠାରେ ଯାହା ଚାଲିଆସୁଛି, ସେହି କାର୍ଯ୍ୟ ଏହାଇଁ। କାରଣ ପରମେଶ୍ୱର ନିଜ ନାମରେ ଏମିତି ଏକ ସନ୍ଦେଶ ପଠାନ୍ତି ଯାହା ତୁମମାନଙ୍କର ଧାରଣା ସହିତ ମେଳ ଖାଏ ନାହିଁ, ତେଣୁ [ତୁମେ ଏହି ନିଷ୍କର୍ଷ କର] ଯେ, ଏହା ପରମେଶ୍ୱରଙ୍କ ପକ୍ଷରୁ ଆସିଥିବା ସନ୍ଦେଶ ହୋଇପାରେ ନାହିଁ।” Sermons and Talks, volume 1, 142.